

Phần 6

Chương 21

“**M**uốn hỏi... sau này đứa bé sẽ như thế nào? Anh thực sự... muốn nó sao?” Cô hỏi xong, nín thở, không chớp mắt nhìn vào mắt anh.

Thịnh Thừa Quang hiểu rõ nỗi sợ hãi và lo lắng của cô, đó là sẽ giống như cô lớn lên, cô hiểu rõ cảm giác bị vứt bỏ một mình cô độc, tuyệt đối không muốn cho đứa bé của cô trải qua một lần nữa.

“Tất nhiên”. Anh đơn giản khẳng định với cô hai chữ.

Mắt thấy vẻ mặt Tử Thời đang từ đáy vực leo lên được mặt đất bằng phẳng như trút được gánh nặng, lòng Thịnh Thừa Quang mềm đi.

Tử Thời thở mạnh một hơi, thậm chí cô có chút vui mừng, nhưng nghĩ lại cảm thấy sự vui mừng này là không nên, cô thận trọng hỏi anh: “Chị gái Tạ Gia Thụ... không có liên quan sao?”

Thịnh Thừa Quang cười lạnh.

Ruột cuộc cô cũng hỏi!

A! Anh còn tưởng rằng căn bản là cô không nghe chuyện anh có một vị hôn thê cơ đấy.

Thì ra là không phải không để ý, thì ra là vì đứa bé của mình cô còn có thể so đo đó.

Trong lòng anh nổi giận không cam lòng, cố ý đâm cô: “Cô ấy có thể hiểu được. Dù sao nhà chúng ta cũng có truyền thống này.”

Ý Thịnh Thừa Quang chỉ tất nhiên là xuất thân của Tử Thời. Nhưng anh nói vòng vo, Tử Thời hoàn toàn không hiểu được, hướng hồ cô đã bị hấp dẫn toàn bộ chú ý vào nửa câu trước, cô cảm thấy mình đã vì đứa bé mà tranh thủ đến mức tốt nhất!

Thịnh Thừa Quang cảm thấy người trong lòng thở phào nhẹ nhõm thật mạnh, thậm chí cảm xúc cũng bắt đầu trở nên tốt hơn, ruột cuộc anh không nhịn được nữa, kéo cô nằm trên người anh, anh hỏi thẳng trực tiếp: “Em không suy tính qua cho chính mình sao?!”

Làm sao không biết hỏi một câu: sau này anh sẽ an bài cô như thế nào sao?!

“Em ư... Em không có quan hệ.” Tử Thời hạnh phúc nép vào trong lòng anh, hoàn toàn không cảm thấy sau này mình sẽ có vấn đề gì.

Thịnh Thừa Quang không tin vào việc này: “Tạ Gia Vân sẽ không quan tâm nuôi thêm một đứa bé, nhưng mà anh không đảm bảo rằng cô ấy sẽ không quan tâm em.”

Cô vừa nghe lời này, quả nhiên nóng nảy, chống mình lên từ trong ngực anh vội vàng nói: “Em sẽ không xuất hiện trước mặt cô ấy! Em sẽ rời khỏi nơi này!”

Giọng nói cô nghiêm túc đảm bảo.

Trong bóng tối ánh mắt của cô cực kỳ sáng ngời, chói mắt khiến Thịnh Thừa Quang không nhìn nổi, nhắm hai mắt lại.

Vào lúc này anh đã hiểu được cảm giác của Tạ Gia Thụ, tình cảnh bị chọc tức làm phôi âm ý đau, không để ý đến hình tượng muốn nổi trận lôi đình có lẽ sẽ thoải mái hơn một chút.

Hết lần này tới lần khác lại không thể bắt lỗi cô một chút nào, cô rất phối hợp, dịu dàng làm người ta phát cáu... Nhưng chính là làm anh cảm thấy tức giận!

“Anh ngủ rồi à?” Tử Thời thấy anh nhắm mắt một lúc lâu cũng không cử động, nhẹ giọng hỏi anh.

Người mặt lạnh sinh hờn dỗi đẩy cô từ trên thân xuống, lật người quay lưng về phía cô, tỏ vẻ anh đang ngủ.

Lúc trước Tử Thời bị anh chơi đùa rất mệt mỏi, mấy vấn đề của cô nhận được câu trả lời liền buông lỏng trong lòng, núp sau lưng anh lập tức ngủ thiếp đi.

Thịnh Thừa Quang nghe tiếng hít thở đều đều có quy luật sau lưng, mở mắt nhìn vào trong bóng đêm... Chuyện gì thế này? Thế nào mà cuối cùng người không ngủ được biến thành anh chứ?

Ngày hôm sau Tử Thời tỉnh lại, trên giường chỉ còn một mình cô.

Đêm qua cô ngủ rất ngon, sau khi rời giường cảm thấy sáng khoái tinh thần.

Rửa mặt xong đi ra khỏi phòng ngủ, Tử Thời phát hiện Thịnh Thừa Quang đang ngồi bên bàn ăn, trên bàn đã bày xong bữa sáng, thấy cô đi ra anh liền nói: “Tới đây ngồi, có thứ muốn cho em xem.”

Tử Thời đi tới ngồi xuống, anh cách cái bàn đưa cho cô một tập tài liệu, cô liếc anh một cái, tò mò nhận lấy mở ra nhìn. A... Là hợp đồng về chuyện từ bỏ quyền giám hộ.

Tử Thời cẩn thận nhìn từ đầu tới cuối, phát hiện đây là bản hợp đồng chặn kẽ lại tỉ mỉ, điều kiện rộng rãi nhiều đãi ngộ, chỉ cần cô sinh hạ đứa bé quyền giám hộ liền thuộc về Thịnh Thừa Quang, Thịnh gia sẽ vì đứa bé này là cung cấp một phần quỹ của gia tộc, từ lúc đứa bé ra đời cho đến khi mười tám tuổi, từng giai đoạn đứa trẻ này có thể nhận rất nhiều loại tiền nuôi dưỡng khác nhau, sau khi mười tám tuổi trưởng thành là có thể tự do sử dụng quỹ của mình.

Mỗi một chữ Tử Thời đều đọc tỉ mỉ, trừ việc muốn cô bỏ quyền giám hộ ra thì không nhắc thêm những điều khác, thậm chí không quy định không cho cô thăm đứa bé.

Ngay lập tức tim cô đập “thình thịch” nhảy lên, giống như là nhận được may mắn không dám tin nào đó ngoài ý muốn.

Cô nhìn trên mặt bàn, chợt đứng dậy chạy ngay vào phòng.

Thịnh Thừa Quang ngồi đối diện thấy vậy chợt nhú mày, đứng lên đi theo, nhưng anh vừa bước tới cửa phòng cô liền nhào đi ra, thiếu chút nữa hai người va vào nhau.

Cô cầm trong tay một cái bút ký tên, đầu bút còn chạm lên trên áo sơ mi của Thịnh Thừa Quang, vẽ một đường mực đen thật dài... Thịnh Thừa Quang nhìn bút trong tay cô, sắc mặt so với vết mực còn đen hơn.

Tử Thời vội vàng nói lời xin lỗi, sau đó chạy ngay lại bàn kí vào hợp đồng.

“Tốt rồi!” Cô kích động đưa cho anh xem.

Nhưng mà vẻ mặt của Thịnh Thừa Quang khi nhận bản hợp đồng... nhìn thế nào cũng giống như người bỏ quyền giám hộ là anh vậy?

Tử Thời vui vẻ chùng mấy ngày, thừa dịp gần đây Thịnh Thừa Quang bận rộn việc ký hợp đồng với Thiên Thần, cô đi một chuyến tới bệnh viện gặp Tề Quang, nói cho cậu biết chuyện hiệp ước đó.

Hôm nay Thịnh Tề Quang mới làm xong vận động trị liệu, nằm hơi lệch một chút trên ghế bên cửa sổ, nghe hết rõ ràng sự việc từ đầu tới cuối, ánh mắt cậu nhìn Tử Thời... cực kì bất đắc dĩ.

“Em giống như... đối với việc này rất hài lòng?” Cậu thờ dài, hỏi.

Chính Tử Thời cũng hiểu rõ như vậy là không đúng, cô cười cười xin lỗi.

“Nhưng mà thật sự không quan hệ sao, chị gái Tạ Gia Thụ?”

“Nếu chỉ việc nuôi một đứa bé, về điểm này Tạ gia sẽ không quan tâm đến tiền. Chị Gia Vân cũng không phải là người sẽ quan tâm chuyện như vậy.” Tề Quang thờ dài, “Nhưng mà, ruốt cuộc em có nghe hiểu lời anh nói ngày đó? Chuyện này mấu chốt không phải ở đứa bé, mà là người sinh nó, tương lai của em, cùng với người bị ảnh hưởng là anh Thừa Quang.”

“Em không sao... Thịnh Thừa Quang, anh ấy sẽ không bị em làm ảnh hưởng.” Tử Thời khẽ cúi đầu, nói.

“Vậy thì tốt, không nói đến anh Thừa Quang, chúng ta nói về chuyện của em một chút.” Tề Quang chống mình ngồi dậy, “Làm sao em lại không quan hệ? Năm nay em bao nhiêu tuổi? Về sau em làm như thế nào?”

“Trước kia như thế nào, thì bây giờ liền như vậy thôi.” Thật ra thì không phải là Tử Thời không nghĩ tới vấn đề này, “Em vốn không có gì cả, bây giờ đã có kỷ niệm để nhớ lại.”

Tề Quang vỗ tay vào trán, “Đứa bé thì sao đây? Thật sự em có thể không thấy con của mình sao?”

“Đưa bé đi theo anh ấy sẽ rất tốt.” Tử Thời nghiêm túc nói, “So với đi theo em thì chắc chắn tốt hơn rất nhiều.”

Cô thật lòng hi vọng đứa bé của cô đừng lớn lên giống như cô, đừng giống cô vô vọng trôi qua cả đời như vậy. Cô hi vọng đứa bé của cô giống như người đàn ông ấy, người mà cô yêu.

Bây giờ suy nghĩ một chút, có lẽ lúc đầu mẹ của cô chính là nghĩ như thế... cho nên mới bỏ cô lại.

Tề Quang đã lấy hai tay che mắt, “Đầu óc em so với Tạ Gia Thụ còn đơn giản thần kì hơn...”

Tử Thời cười “Hi hi”.

Lúc cô cười lên Tề Quang thấy mình qua gương rất giống nhau, huyết thống thật sự là kì diệu, Tề Quang sờ sờ mặt mình, cũng bất đắc dĩ nở nụ cười.

Hôm nay Tử Thời ra ngoài Thịnh Thừa Quang có biết, anh có một hội nghị quan trọng không thể không đi, thừa dịp nghỉ ngơi năm phút đồng hồ giữa hội nghị gọi điện thoại cho cô, hỏi cô đang ở đâu.

Tử Thời không dám nói mình tới nơi của Tề Quang, chỉ nói: “À, hiện tại em đang về.”

“Anh tối về ăn cơm, em chờ anh ăn cùng nhau.”

“Được.” Tử Thời vừa đồng ý xong, chợt có người từ phía sau gõ vào đầu cô, cô “A” kêu lên một tiếng sợ hãi, quay lại thì thấy Tạ Gia Thụ: khoác áo màu xanh da trời kiểu dáng cùng màu sắc thời trang, bên trong là áo lót cao cổ bằng lông cừu màu đen, phía dưới chân dài mặc quần jean màu đen bó sát lộ ra từ dưới áo khoác, một thân trang phục đơn giản lại vô cùng phong tình, cộng thêm cái đầu tóc quăn ưu nhã che kín tai kia, quả thực chính là nam chính nhà giàu trong phim Hàn bước ra.

Tạ Gia Thụ cầm điện thoại của cô ngắt liên lạc, không nói câu nào kéo cô đến cạnh xe bên ven đường.

Chiếc xe trước mắt Tử Thời so với xe bình thường lớn hơn nhiều, hộ vệ mặc áo đen canh giữ bên cạnh xe thấy Tạ Gia Thụ đi tới đây thì mở cửa xe, Tử Thời kinh ngạc phát hiện trong xe này cái gì cũng có! Tivi, tủ lạnh, bàn trang điểm, ghế sa lon giống như làm bằng da thật trên ghế... Trên ghế là một cô gái xinh đẹp ngồi ngay ngắn, đồ công sở màu trắng trí thức lại tao nhã, tóc vấn một chút ít, cả người tỏa ra sức quyến rũ mê người. Cô đang kí tài liệu, bên cạnh là một cô gái giống như trợ lí ôm đầy một xấp, mở ra liên tục đưa cho cô.

Trong lúc nhận một tập tài liệu khác qua khe hở ngẩng đầu nhìn Tử Thời một cái, thật sự cũng chỉ một cái.

Sau đó cô cúi đầu vừa kí tên vừa nói: “Được rồi, Gia Thụ, chị thấy rồi.”

Miệng Tạ Gia Thụ méo mó, đẩy Tử Thời lên xe, anh trình trọng nói với mỹ nhân mỹ lệ mặc đồ công sở màu trắng: “Chị! Cầu xin chị nghiêm túc một chút có được không! Hai người họ hiện tại ở chung!”

Đây chính là Tạ Gia Vân?! Tử Thời trợn to hai mắt nhìn người trước mặt, thật sự rất xinh đẹp!

Ruột cuộc Tạ Gia Vân cũng dành chút thời gian ngẩng đầu cười cười với Tử Thời: “Em trai tôi có chút trẻ con, quấy nhiễu cô, tôi rất xin lỗi.”

Tử Thời vội vàng lấy lại tinh thần: “A, không sao!”

Tạ Gia Thụ tiến về phía trước nghiêng người đến gần chị của mình, nghiêm túc nói: “Chị, chị nghiêm túc xem cô ấy một chút được không? Anh Thừa Quang thật sự thích cô ấy!”

Đây là người thứ hai nói lời này rồi, trên lưng Tử Thời toát ra mồ hôi lạnh.

Nhưng xem ra Tạ Gia Vân vẫn hoàn toàn thờ ơ, liếc mắt xem đồng hồ đeo tay, dịu dàng nói: “Gia Thụ, thật sự chị bị trễ giờ rồi. Chị đã nghe lời em tới đây, người chị cũng nhìn rồi, lời em nói chị sẽ suy nghĩ, nghiêm túc suy nghĩ.”

Tạ Gia Thụ bị đối xử giống như một đứa trẻ cố tình gây sự vậy, làm cho người đang nghiêm túc xử lý chuyện này là anh nóng nảy cực kỳ: “Chị quyết định ngay bây giờ đi! Nếu như chị muốn xoay chuyển tình cảm của anh Thừa Quang, em có thể mang cô ấy đi! Nếu không chị hãy hủy bỏ hôn ước, em sẽ ủng hộ chị hết mình!”

Tạ Gia Vân cười, “Chị hủy bỏ hôn ước? Sau đó thì sao? Em muốn gả cho Thịnh Thừa Quang hay là muốn cưới anh ấy về? Chị đoán chắc Thịnh Thừa Quang sẽ không chịu ở rể đâu.” Cô nói xong, lông mày xinh đẹp nhíu lại, “Nói thật đi, Gia Thụ, không phải là giới tính của em thật sự có vấn đề chứ?”

“Nếu em nói phải, chị sẽ nghiêm túc quan tâm đến hôn nhân của chị sao?!”

“Chị sẽ nhanh chóng kiếm cho em một cô gái để kết hôn. Em có thể tiếp tục chơi đùa bên ngoài, có thể thích người trong lòng em, nhưng mà Gia Thụ em phải nhớ: Em là người của Tạ gia, em phải có đóng góp cho gia tộc này.” Tạ Gia Vân nâng mặt em trai mình lên, “Cảm ơn em đã quan tâm chị, chị thật sự rất cảm động.”

Tạ Gia Thụ không thích điệu bộ kia, dùng sức đẩy tay cô ra, “Chị nhất định phải như vậy sao? Chị và anh Thừa Quang, kéo theo Diệp Kỳ Viễn cùng con Gấu nhỏ này nữa, bốn người bọn chị định cả đời trộn lẫn chung một chỗ không yên ổn như vậy sao?”

Cũng không biết rằng Tạ Gia Vân đang vô cùng xúc động, mới rồi còn mang vẻ mặt mềm mại giọng nói hài hước chợt sắc lạnh xuống, “Em àm ỉ đủ chưa? Chị không rảnh để chơi với em đâu! Mang theo người em đưa đến, xuống xe đi! Ngay lập tức!”

Đại tiểu thư Tạ gia sắc mặt giận dữ như bão nổi, Tạ Ma vương cũng không ngăn được sợ hãi, hận nghiêng răng nghiêng lợi cũng không còn cách nào khác, đưa tay nắm lấy tay Tử Thời thờ phỉ phò nói: “Chúng ta đi!”

Anh vừa dứt lời, cửa xe liền mở ra, thân mình Thịnh Thừa Quang đã đứng ở đó, sắc mặt so với Tạ Gia Vân còn lạnh lùng hơn.

Chương 22

“**B**uông cô ấy ra.” Ánh mắt Thịnh Thừa Quang sắc lạnh như lưỡi dao muốn giết người, giống như muốn chém vào cái tay Tạ Gia Thụ đang nắm lấy Tử Thời, Tạ Gia Thụ khẽ run, vội vàng thu tay về.

Tạ Gia Thụ vừa mới buông Tử Thời ra, Thịnh Thừa Quang liền đưa tay níu lấy cổ áo lôi anh từ trong xe ra ngoài, hung hăng ném vào trong ngực hộ vệ của Tạ Gia Vân đang đứng cạnh xe.

Sau đó anh hướng vào Tử Thời vẫn còn ở trong xe vươn tay ra. Tử Thời cho rằng anh muốn diu cô, vừa bước ra vừa đưa tay cho anh, thế nhưng hai tay anh ôm lấy cô, giống như ôm một đứa bé bé cô từ trên xe xuống.

Tử Thời hoảng hốt, lúc chạm chân xuống đất còn dậm phải chân anh, cô vội vàng tránh qua một bên, Thịnh Thừa Quang ôm người đang lao đảo lui về sau kia kéo vào trong ngực, ôm cô nhẹ nhàng vỗ sau lưng, hạ giọng thật thấp dịu dàng an ủi: “Đừng sợ, anh đây rồi.”

Thật ra thì cũng không phải là Tử Thời sợ, chẳng qua là cảm thấy lúng túng - Tạ Gia Vân đang ở đây mà.

Lúc này Tạ Gia Thụ giãy giụa từ trong ngực hộ vệ áo đen ra ngoài, thò đầu vào trong cửa xe hét lớn một tiếng với chị của mình: “Tạ Gia Vân! Chị định mù mắt nữa à?!”

Một cánh tay mềm mại không tiếng động vươn tới, không chút khách khí dùng sức hạ xuống mặt anh một cái, Tạ Gia Thụ bị đánh mất nỗ dom đóm, che đầu ngã vào trên xe, phát ra một tiếng thật lớn “Đốp!”

Nhưng lúc này hộ vệ không để ý đến Tạ đại thiếu, cả hai bên đều bước một bước dài tiến đến đỡ Tạ Gia Vân xuống xe.

Tạ Gia Vân ưu nhã ung dung từ trên xe bước xuống, không để ý đến Tạ Gia Thụ, đi thẳng tới trước mặt Thịnh Thừa Quang, cô dịu dàng lại tức giận cười nói: “Này, Thừa Quang.”

Cô không biến sắc quan sát Thịnh Thừa Quang, thấy anh một thân tây trang, sợ là mới vừa từ nơi hội họp nghiêm túc nào đó tới đây, nơi này cách cao ốc Thiên Thần không xa, anh đúng là đang cùng Thiên Thần kí hợp đồng, nửa chừng vội vàng chạy tới.

Muốn chết, Tạ Gia Thụ!

Thịnh Thừa Quang cũng đang cười, giọng nói nhẹ nhàng lại thân thiết: “Đã lâu không gặp, gần đây rất bận sao?”

“Đúng thế,” Tạ Gia Vân cười xinh đẹp, nhẹ giọng thở dài, “Chính là đang đau đầu hợp đồng mà lần trước em đề cập với anh, bên tập đoàn Trịnh thị tiến triển có chút chậm.”

“Có chuyện gì vậy?” Dáng vẻ Thịnh Thừa Quang giống như lần đầu tiên nghe nói đến chuyện này, nghiêm túc lại thân thiết nói: “Có thời gian anh sẽ hẹn gặp Trịnh Phiên Nhiên, thuận tiện sẽ nhắc tới với cậu ấy.”

“Vậy thì tốt quá, cảm ơn anh!” Tạ Gia Vân xem ra rất cảm kích, “Tính khí Trịnh Phiên Nhiên rất khó nắm bắt, thật sự em không giải quyết được, anh ra tay thì em không cần lo lắng nữa!” Cô dịu dàng nói: “Có thời gian rảnh rồi chúng ta cũng hẹn nhau ăn một bữa chứ? Món quà anh tặng cho em em rất thích đó. Cảm ơn anh, Thừa Quang.”

Thịnh Thừa Quang hơi cong môi một cái, “Em thích là tốt rồi.”

Tạ Gia Vân thấy anh từ đầu tới cuối vẫn ôm cô gái kia bảo vệ trong ngực, thái độ kiên quyết, hướng chi mọi việc cũng đã nói tốt lắm, Tạ Gia Vân đành quay đầu búng tay một tiếng, gọi Tạ Gia Thụ tới đây “Ba ba ba” thêm mấy cái nữa, rồi cô rút lại bàn tay đã ửng đỏ bắt đắc dĩ cười nói: “Gia Thụ đúng là không hiểu chuyện, làm cô ấy sợ, thật sự xin lỗi.”

Thịnh Thừa Quang vẫn vỗ về người trong lòng như cũ không nói lời nào chỉ cười trừ.

Tạ Gia Vân không thể làm gì khác đành nói tiếp: “Gần đây ở Tân Cương có một chi nhánh công ty đang cải tổ lại, em đang muốn đưa cậu ấy tới đó để rèn luyện thêm.”

Lúc này Thịnh Thừa Quang mới lên tiếng nói: “Gia Thụ không còn là đứa bé nữa, cũng nên để cho cậu ta đi ra ngoài học hỏi một chút.” Anh quay lại ân cần hỏi Tạ Gia Thụ: “Đúng rồi, lần trước anh cho cậu mượn một nhân viên tên gì nhỉ? A, Phùng Nhất Nhất? Hình như trong khoảng thời gian này cậu với cô ấy sống chung rất vui vẻ, lần này có muốn hay không cho cậu mượn cô ấy cả 24h làm trợ lý?”

Tạ Gia Vân vừa nghe, đôi mắt đẹp ngay lập tức nheo lại, chậm rãi nhìn sang... Tạ Gia Thụ một đầu tóc quăn bị dọa cơ hồ đều thẳng! Điên cuồng khoát tay: “Không cần! Không cần!”

Cả hai chân Thịnh Thừa Quang còn muốn đạp thêm cho hả giận, nhưng người trong ngực nghe được tên Phùng Nhất Nhất khẽ giật giật, Thịnh Thừa Quang cúi đầu khẽ hôn lên mái tóc cô, “Anh biết rồi. Lập tức đi ngay.”

Anh hướng tới Tạ Gia Vân đang gió thổi trước bão nói lời tạm biệt, Tạ Gia Vân lại bày tỏ thêm sự á náy cùng cảm kích của cô một lần nữa, hai người vui vẻ nhẹ nhàng chào nhau.

Thịnh Thừa Quang trực tiếp ôm Tử Thời lên xe của anh, để cô ngồi bên cạnh ghế lái xe, sửa một chút tóc rối bên tai cô, sờ sờ lên trán cô thấp giọng hỏi: “Không bị dọa sợ chứ?”

Tử Thời lắc đầu một cái, hỏi ngược lại anh: “Làm sao anh biết em tới bệnh viện?”

Thịnh Thừa Quang thâm nghĩ Tạ Gia Thụ còn biết nơi này để đến chặn cô, chả lẽ anh lại không biết sao?

Lại có chút không thoải mái: Sao không biết hỏi một chút anh làm như thế nào chạy tới nhanh như vậy, vừa từ trường hợp như thế nào rời đi?

Anh một tay cầm lái, tay kia kéo lỏng cà vạt một chút, ánh mắt thâm trầm nhìn thẳng về phía trước nói: “Sau này Tạ Gia Thụ sẽ an phận một khoảng thời gian. Về sau cậu ta còn mang em đi như vậy, không được đi cùng, mặc kệ cậu ta nói dẫn em đi gặp ai.”

Tử Thời “Dạ” một tiếng, sau đó im lặng.

Thịnh Thừa Quang đợi một lúc lâu, không nhìn được sâu kín nói thêm một câu: “Người vừa rồi là Tạ Gia Vân, chị của Gia Thụ.”

Gần như là một câu nói nhảm, đổi lại là người khác nhất định có thể nghe ra trong đó có ám chỉ không được tự nhiên, nhưng Tử Thời thì chỉ cảm khái: “Ừ... cô ấy thật xinh đẹp!”

Ánh mắt Diệp Kỳ Viễn đúng là không tệ... Nhưng mà đáng tiếc.

“Có được không.” Khóe mắt Thịnh Thừa Quang liếc qua cô một cái.

“Hình như... tính khí không tốt lắm.” Tử Thời nhớ lại dáng vẻ nổi giận với Tạ Gia Thụ của cô ấy vừa rồi, trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Diệp Kỳ Viễn là một người nóng nảy, lúc hai người này ở cùng nhau khẳng định là bốc hỏa dữ dội, vô cùng oanh liệt... Tử Thời mơ màng nghĩ.

Xe chậm lại, dừng ở ven đường.

Thịnh Thừa Quang quay đầu nhìn cô, cau mày lạnh giọng hỏi: “Mới vừa rồi cô ấy nổi nóng với em?”

“Không có, là đối với Tạ Gia Thụ.” Cho nên vẻ mặt cô giống như là xấu hổ: “Cô ấy cười với em.”

Thịnh Thừa Quang nhìn chằm chằm cô trong chốc lát, không nói lời nào khởi động xe.

Không có lương tâm!

Anh hung ác mắng trong lòng.

Lúc Tử Thời phát hiện Thịnh Thừa Quang đang tức giận, đã là buổi tối, bữa tối anh làm mì Ý hải sản, lột hết vỏ tôm dùng rượu và gia vị ướp qua, sau bỏ

vào chảo xào chín khoảng tám phần thêm lần nữa, vì cô không ăn cay nên không bỏ gia vị tỏi, thật sự là ăn ngon vô cùng, Tử Thời im lặng chọn tôm giữa những sợi mì để ăn, một bát mì hương vị màu sắc đẹp mắt bị cô đảo ngổn ngang, bừa bãi không chịu nổi... Cô ngẩng đầu nhìn người ngồi đối diện.

Thịnh Thừa Quang mở bình rượu đỏ, đang từ từ uống một mình, sắc mặt lạnh lùng, mì Ý trước mắt một miếng cũng không động.

Tử Thời dừng cái nĩa trong tay lại, ân cần hỏi anh: “Sao anh không ăn thế?”

Ha ha, Thịnh Thừa Quang một mình đã uống ba ly cười lạnh: cuối cùng em cũng biết hỏi rồi à?!

“Không muốn ăn.” Anh lắc lắc rượu trong ly, lạnh giọng nói.

“Sao thế?” Tử Thời dịu dàng quan tâm, “Công ty có chuyện gì không?”

Khó được cô hỏi vấn đề này, Thịnh Thừa Quang liền nói cho cô biết: “Truyện đã chuyển thể xong, toàn bộ tiền đầu tư đã tới nơi, bước tiếp theo sẽ là bắt đầu sản xuất, đợi đến sau này khi tung ra, hình ảnh của phim hoạt hình đều do công ty làm.”

“Thế chẳng phải rất tốt sao?” Tử Thời vui mừng nói, từ đáy lòng khâm phục năng lực làm việc của anh.

Thịnh Thừa Quang “Ừ” một tiếng, “Phần thiết kế phục trang anh giữ lại cho Thịnh thị, Tề Quang học thiết kế, cậu ấy vẫn muốn có nhãn hiệu của riêng mình. Còn những khoản mục khác đều giao cho tập đoàn Trường Nhạc.”

Là quà tặng mà anh đưa cho Tạ Gia Vân.

Thịnh Thừa Quang nói xong vẫn nhìn cô chăm chăm, nhưng căn bản ngay cả “Tập đoàn Trường Nhạc” là ai Tử Thời cũng không rõ, cô đang đắm chìm vì tác phẩm của mình được Thịnh Thừa Quang tạo thành sản phẩm cùng với những tốt đẹp trong đó, anh nhìn cô chăm chăm, cô liền hí mắt cười nhìn anh.

Thịnh Thừa Quang không chịu nổi, đẩy ly rượu đứng dậy.

“Anh không ăn sao?” Tử Thời kinh ngạc hỏi.

“Ừ.” Thịnh Thừa Quang đáp khô khốc, cũng không quay đầu lại hừ một tiếng. Đi tới cửa phòng ngủ anh giả bộ lơ đãng quay đầu lại, thiếu chút nữa thì tức bẻ phôi, cô lấy bát thức ăn của anh kéo sang, đang dùng nĩa chọn tôm bên trong để ăn! Gương mặt hài lòng!

Thịnh Thừa Quang đưa tay chống vào cánh cửa, hít một hơi mới nghiêng đầu bỏ đi.

Tạ Gia Thụ đúng là bị đóng gói đầy đi biên cương rồi.

Cho dù chi nhánh công ty ở Tân Cương tuyệt đối không dám bạc đãi Đại thiếu gia nhưng Tạ Gia Thụ từ nhỏ ăn sung mặc sướng, trời nóng nực tính khí sẽ nóng nảy, lúc trời lạnh sẽ cứng đầu không chịu mặc thêm quần áo, đồ nấu không hợp ý anh anh sẽ lật bàn... khí hậu với ăn uống ở Tân Cương so với ở đây khác biệt rất lớn, mấy ngày nay Tạ Gia Vân càng nghĩ càng hối hận: mặc dù là thằng bé tự làm tự chịu, nhưng cô có thuận nước đẩy thuyền đi nữa cũng nên chọn địa phương nào gần chút chứ!

Trước khi lên đường cô cố tình về nhà vừa an ủi vừa chọc tức, thấy thím giúp việc đang thu dọn hành lý cho Tạ Gia Thụ trong nhà, còn Tạ đại thiếu nằm gác chân trên giường chơi game.

Trong tay Tạ Gia Vân cầm một cái máy ảnh đời mới, quơ quơ trước mặt cậu, thả vào bên cạnh, “Cho em. Phong cảnh Tân Cương rất đẹp, nhớ chụp nhiều ảnh mang về nhé.”

Tạ Gia Thụ mắt nhìn thẳng, rung chân, dùng sức từ trong lỗ mũi hừ một tiếng.

“Còn có món quà khác.” Tạ Gia Vân mỉm cười chậm rãi nói: “Trước mắt tạm thời chị sẽ không điều động Phùng Nhất Nhất.”

Tay Tạ Gia Thụ run lên một cái, máy chơi game “đốp” đập vào mặt, đau đến mức anh bịt mắt bịt mũi lăn lộn trên giường, anh lăn đến bên giường Tạ Gia Vân lúi ra khiến anh “rầm” ngã trên mặt thảm, hét thảm một tiếng.

“Haizzz...” Tạ Gia Vân than thở ngồi xuống, vuốt một đầu tóc quăn tán loạn của em trai, “Gia Thụ ơi Gia Thụ, đến lúc nào thì em mới có thể lớn lên đây?”

Tạ Gia Thụ bịt mũi ngẩng đầu lên, không rảnh để ý đến đám tóc mềm mại xõa lên trên trán, đầu tóc rối bời ánh mắt hồng hồng, hung ác giống như con chó sói: “Các người đều là biến thái? Thịnh Thừa Quang! Chị nữa! Mấy người là một đám rắn thành tinh! Rắn, thành, tinh!”

Tạ Gia Vân đánh nhẹ nhàng “Ba” một tiếng trên mặt cậu, “Học ai nói những lời không tốt như thế?” Cô nhướn mày, “Phùng Nhất Nhất?”

Quả nhiên ánh mắt Tạ Gia Thụ càng thêm hung ác.

Tạ Gia Vân nhìn dáng vẻ của cậu, chột nôi lên ý định trêu chọc.

“Gia Thụ, vì sao không thích chị gả cho Thịnh Thừa Quang, nhưng mà theo lời em chị không làm đám cưới, em nhất định phải cưới một cô gái môn đăng hộ đối.” Tạ Gia Vân nghiêm túc hỏi cậu: “Nếu như vậy, em nguyện ý không? Vì chị.”

“Không muốn!” Tạ Gia Thụ một mực cự tuyệt, không chút do dự, “Lão tử mới không nghe những định đoạt của lão gia hỏa kia! Chị cũng đừng nghe! Chị

thích ai thì gả cho người đó! Em cũng thế! Tập đoàn Trường Nhạc không giao cho chị, không giao cho em... em xem họ còn có thể giao cho người nào!”

“Có rất nhiều người nghĩ muốn nhận đây. Cái đũa ngọc này!” Một ngón tay Tạ Gia Vân đẩy một cái trên trán cậu, “Hiện tại có chị ở đó áp chế, đám người lòng lang dạ thú kia mới không dám làm gì. Nếu không hai chị em chúng ta đã sớm bị bọn họ gặm đến xương cũng chả còn.” Giọng nói cô trở nên nhẹ nhàng: “Lúc đầu bố chính vì đoán trước được sẽ có ngày hôm nay nên mới cùng Thịnh gia định ra hôn ước này, bởi vì cơ thể bố lúc đó đã bắt đầu không ổn. Những năm này nếu không phải là Thịnh gia cho chị chỗ dựa, chị đã không thể chống đỡ tiếp.”

Tạ Gia Thụ cúi đầu, không thấy rõ vẻ mặt cậu, chỉ nghe được giọng nói ồm ồm: “Em rất thích anh Thừa Quang, hi vọng anh ấy trở thành người nhà của em, em cũng đã thử cố gắng, muốn cướp đi cô bé gấu kia, như vậy anh Thừa Quang sẽ dừng cái kế hoạch ngu ngốc ấy lại... Nhưng xem ra đối với chuyện này chị còn không để ý bằng em! Căn bản chị không quan tâm anh Thừa Quang, em hiểu rõ người trong lòng chị là ai... chị, không có gì quan trọng hơn so với hạnh phúc cả đời của chị.” Cậu bé luôn luôn cao ngạo không ai bì nổi, giọng nói thật thấp, có chút run run: “Sẽ không có cảnh tượng như vậy, chúng ta sẽ không đối chết!”

Cậu nói lời trong lòng mình, Tạ Gia Vân nghe thấy rất cảm động, đưa tay sờ sờ đầu cậu.

“Không được,” Cô dịu giọng nói, “Chị đã đồng ý với bố sẽ chăm sóc mẹ và em, bảo vệ tập đoàn Trường Nhạc, chờ em lớn sau này giao cho em thừa kế, Gia Thụ, bố ở trên cao kia luôn nhìn chúng ta đây.”

“Em nhất định sẽ làm được,” Tạ Gia Thụ nghiêm túc nói với cô, “Chị, chị nhất định nhất định phải chờ em!”

“Ừ, được,” Tạ Gia Vân cười, “Chị phấn đấu sáu năm mới có ngày hôm nay, em thì ngọc hơn chị rồi, nên cho em... mười năm đi!”

“Mười năm... vậy chị cũng 37 rồi!” Tạ Gia Thụ ưu sầu nói: “Đoán chừng khi đó con của Diệp Kỳ Viễn cũng có thể trèo cây rồi.”

Tạ Gia Vân đứng lên, cho em trai bảo bối của mình một cước vào ngực.

Chương 23

Tử Thời gặp được rất ít người, xinh đẹp động lòng người giống Tạ Gia Vân như vậy, đáng vẻ còn hơn cả những cô gái mà cô chỉ thấy ở trên phim truyền hình, vì vậy một thời gian rất lâu nhớ mãi không quên, đợi đến khi Diệp Kỳ Viễn tới đón cô đi Diệp gia ăn cơm, cô không nhịn được hướng tới anh cảm khái: “Chị gái Tạ Gia Thụ thật xinh đẹp! So với nhân vật nữ chính trong phim còn xinh đẹp hơn! Rất nhiều!”

Diệp Kỳ Viễn đang lái xe, ánh mắt âm trầm nhìn về phía trước, “Cô nhìn thấy Tạ Gia Vân rồi hả? Chuyện khi nào? Tại sao lại gặp cô ấy?”

“Vào tháng trước... Tạ Gia Thu đưa em đi gặp cô ấy.” Tử Thời vẻ mặt sùng bái lại tiếp tục: “Cô ấy mặc đồ công sở Chanel thật đẹp, màu trắng, người mẫu mặc quần áo này trên người cũng không dễ nhìn bằng cô ấy! Rất đẹp!”

Diệp Kỳ Viễn hít một hơi, “Câm miệng!!”

Từ nhỏ Tử Thời đã không ít lần bị anh mắng, tập mãi thành thói quen, anh ta bảo cô câm miệng, cô liền ngoan ngoãn yên tĩnh lại, cho đến khi trở về Diệp gia.

Hôm nay là sinh nhật bà nội Diệp, ông Diệp với bà Diệp vẫn còn ở nước ngoài, Diệp Kỳ Viễn sợ bà nội cầu nhau mình, liền đưa Tử Thời tới ăn cơm cùng. Tất nhiên Tử Thời cũng rất thích điều này, đưa tặng cho bà nội một cái hộp làm quà tặng sinh nhật, là một cái tượng nhỏ làm bằng gỗ đàn hương màu tím tạc thành hình dáng cái rễ cây, rất khác biệt và mới lạ, đặt trên bàn rất thích hợp, cảm giác nghĩa cũng rất tốt.

Hiển nhiên bà nội Diệp rất thích, cầm trong tay vuốt ve cười híp mắt, còn có ý liếc nhìn cháu đích tôn của mình: “Kỳ Viễn, quà của cháu đâu?”

Diệp Kỳ Viễn không phải là kiểu người sẽ chuẩn bị quà sinh nhật? Nghe vậy liền móc ví da ra, rút một xấp tiền đưa cho Tử Thời.

Tử Thời ngờ ngác đang cầm tiền: “Cho em sao? Nhưng hôm nay không phải sinh nhật của em mà...”

Diệp Kỳ Viễn vỗ vỗ lên cái đầu ngây ngô của cô, “Cái này giờ coi như là tôi mua, trả tiền cho cô.”

Tử Thời: “...”

Bà nội Diệp liếc xem một chút cháu đích tôn nhà mình lưu manh, lại xem một chút Tử Thời đang ngây ngô, cười híp mắt, tâm tình tốt vô cùng.

Ăn xong bữa cơm Tử Thời chơi cờ nhảy cùng bà nội, chơi một lúc thì đến thời gian ngủ trưa của bà, Tử Thời xin phép từ trong phòng ra ngoài.

Diệp Kỳ Viễn đang ngồi trầm mặc trên sofa trong phòng khách đầu kia. Mới từ lúc ăn cơm vừa rồi anh đã không đứng lắm, mặt mày thâm trầm, lúc này thấy Tử Thời ra ngoài, anh giương mắt nhìn cô, không nhìn được đuôi khách: “Cô tự mình thuê xe về đi.”

Tử Thời “A” một tiếng, ngoan ngoãn rời đi.

Phòng khách lập tức yên tĩnh lại, Diệp Kỳ Viễn chột phiến não ôm lấy đầu, sau đó hít thở sâu hai lần, lấy điện thoại di động ra nhấn số 1.

“Tút...Tút...” Đơn điệu vang lên rất lâu, lâu đến mức sắp cắt đứt, lòng Diệp Kỳ Viễn vô cùng tức giận theo thời gian chờ đợi cũng giảm bớt, anh nghĩ nếu cô không nhận máy, anh sẽ không gọi lại lần thứ hai.

Nhưng ngay khi lúc anh sắp tuyệt vọng, Tạ Gia Vân “Alo” một tiếng nhàn nhạt, từ đâu bên kia truyền đến.

Nhất thời Diệp Kỳ Viễn có chút không thể kiềm chế, hít sâu một hơi mới lạnh giọng nói: “Là tôi.”

“Điện thoại tôi có hiện.”

“À,” ngón tay Diệp Kỳ Viễn đặt tại mi tâm, nhắm mắt xoa chậm rãi, giọng nói rất thấp: “Gần đây tốt chứ?”

“Vô cùng tốt.”

Tạ Gia Vân, vẫn như thế.

Bị cô chặn không thể nói ra lời, trong lòng Diệp Kỳ Viễn nổi lên một chút mềm mại đã lâu không có.

Thật ra thì cũng không có gì muốn nói với cô. Thật ra thì muốn hỏi một câu gần đây em khỏe không? Thật ra thì... chỉ là muốn nghe được giọng nói của cô.

Diệp Kỳ Viễn đang định khô khốc nói tạm biệt, bà nội Diệp đã từ trong phòng đi ra gọi anh nói: “Kỳ Viễn, Tử Thời đâu? Cô nhóc kia vút lung tung, khăn quàng cổ rơi trong phòng ta!”

Diệp Kỳ Viễn quay đầu đáp một câu, đầu điện thoại bên kia Tạ Gia Vân đã cười lạnh: “Diệp Kỳ Viễn, xem ra gần đây anh cũng không phải là tốt bình thường nhỉ. Tử Thời, là tên bạn gái mới của anh? Ha ha, thật đặc biệt!”

“Cảm ơn đã khen,” Diệp Kỳ Viễn nhếch khóe miệng, “Chỉ là không phải bạn gái mới của tôi, mà là bạn gái mới của vị hôn phu của cô. Tháng trước không phải là cô gặp qua cô ấy rồi sao? Hôm nay cô ấy còn khen ngợi gu ăn mặc của cô trước mặt tôi, màu sắc quần áo cô cũng đều nhớ, vậy mà cô thậm chí tên cô ấy cũng không nhớ?”

Đầu bên kia Tạ Gia Vân yên lặng trở lại, bình tĩnh nói: “Tôi rất bận, cúp máy đây.”

“Chờ một chút!” Âm thanh Diệp Kỳ Viễn trầm trầm rất thấp, giống như mang theo vô số lưỡi câu nhỏ, “Cô còn chưa hỏi tôi tại sao điện thoại cho cô mà.”

Giọng nói bên kia đã vô cùng không nhịn được: “Có rắc mau thả!”

“Tử Thời nói hôm đó cô mặc đồ công sở màu trắng nhìn rất đẹp, là bộ mà tôi thích nhất sao?” giọng nói Diệp Kỳ Viễn vô cùng nghiêm túc hỏi.

“Diệp Kỳ Viễn,” âm thanh Tạ Gia Vân vô cùng tỉnh táo, nhưng nghe thế nào cũng không giấu được một ít cảm xúc: “Anh, chết, đi!”

Diệp Kỳ Viễn không nhịn được nhỏ giọng nở nụ cười vui sướng... Tạ Gia Vân hung hăng ném điện thoại di động, trợ lí bên ngoài nghe được tiếng động, thư kí với hộ vệ đồng loạt xông vào, một cỗ nóng giận quá mức, nghiêng răng

nghe liền ra lệnh: “Đi thăm dò bạn gái của Thịnh Thừa Quang! Tất cả tài liệu lấy đến cho tôi! Lập tức! Ngay lập tức!”

Tử Thời sau khi ăn cơm chỗ Diệp gia trở về, cũng đúng lúc Thịnh Thừa Quang vừa về đến nhà.

“Đi đâu vậy?” Anh cởi áo khoác ngoài cho cô treo vào bên cạnh, thuận miệng hỏi một câu.

“Hôm nay là sinh nhật bà nội Diệp, anh Kỳ Viễn gọi em tới nhà ăn cơm!” Tử Thời đáp vô cùng vui vẻ.

Động tác Thịnh Thừa Quang vốn là để dép liền chuyển thành ném, “pằng” một tiếng ném cạnh chân cô, anh liếc xéo nhìn cô, “Ăn cái gì ngon rồi, vui vẻ như vậy?”

Tử Thời vừa đổi giày vừa đếm tên đồ ăn, cuối cùng nói: “Ồ! Anh Kỳ Viễn mua một chiếc bánh ngọt! A, bà nội không thể ăn ngọt, là bánh ngọt không đường,” cô nghĩ đến cái gì lại nói, “Bà nội im lặng nói với em bỏ đường thì bánh ngọt không còn ngọt ngào nữa, không có đường bánh ăn không ngon!”

Stịnh Thừa Quang nhìn dáng vẻ cô vui mừng thao thao bất tuyệt liền phì cười, giục cô đổi giày rồi nhanh đi vào. “Trên người em bẩn chết, đi tắm thay quần áo đi!”

Tử Thời thầm nghĩ không bẩn chỗ nào bẩn? Nhưng thấy anh rõ ràng đang mất hứng, cô vội vã chạy vào phòng tắm, tắm gội thay quần áo, vừa suy nghĩ một chút lý do an toàn vừa đánh răng.

Đợi cô tắm sạch sẽ từ đầu tới chân, thay quần áo ra ngoài, phát hiện Thịnh Thừa Quang đang ở trong bếp đảo thức ăn.

Lúc này cách buổi tối còn lâu lắm, Tử Thời tò mò anh đang làm cái gì, nhưng bởi vì vừa rồi anh mới mất hứng, cô không dám chạy lại hỏi trực tiếp, bám vào trên cửa sổ đầu nhìn.

Động tác của Thịnh Thừa Quang lúc nào cũng nhanh nhẹn, lúc này đã đánh xong bột mỳ, đang nhào nặn thành hình bỏ vào trong khay, anh nặn thành hình dáng hai vòng tròn bình thường, khóe mắt liếc thấy cô đứng ở đó thò đầu vào, thuận miệng hỏi cô: “Thích hình dáng gì?”

Tử Thời thấy vẻ mặt anh lúc này ôn hòa, đi tới bên cạnh anh tò mò hỏi: “Đây là anh đang làm bánh ngọt sao?”

Đối với việc ngũ cốc cô cũng không phân biệt được Thịnh Thừa Quang đã quen thuộc, cười nói: “Nướng bánh bích quy, thích không?”

“Thích!” Lại bị một kỹ năng khác của Thịnh tổng làm Tử Thời rung động vô cùng sùng bái nhìn anh, “Anh còn có thể làm bánh sao! Thật lợi hại!”

Thật ra thì được cô sùng bái đã thành thói quen, nhưng mà... Thịnh Thừa Quang tâm tình rất tốt điểm một cái lên mũi cô, âm thanh dịu dàng hơn: “Em thích hình dáng gì? Ngôi sao với mặt trăng?”

Tử Thời không ngừng sùng bái nhìn anh, “Em thích hình con gấu.”

“...” Thịnh Thừa Quang: “Đi chơi đi, một lát nữa ăn được sẽ gọi em.”

Cuối cùng vẫn là không có thực sự đuổi cô ra ngoài, cô hình như càng ngày càng không sợ anh, trước đây anh trầm mặt xuống làm cô ngay cả đầu cũng chẳng dám ngẩng lên, bây giờ lúc anh nổi giận cô đã phân biệt được, sau đó cứ căn cứ vào sắc mặt anh mà lựa chọn tránh xa một chút chớ chọc đến anh hoặc là im lặng đừng nói gì cả.

Thịnh Thừa Quang nặn nửa khay hình ngôi sao, nửa khay nặn từ trắng khuyết đến trắng tròn trắng sáng, bỏ vào lò nướng hẹn giờ đúng mười lăm phút. Trong thời gian chờ đợi anh thử dùng bột còn dư lại nặn một con gấu đơn giản, phía trên một vòng tròn lớn đắp lên hai hạt nhỏ. Tử Thời vô cùng kích động lấy đồ ăn vặt của mình ra, tìm hai miếng chocolate đặt phía trên làm mắt của con gấu, lại lấy một miếng cắn cho bé đi một chút, đặt ở vị trí cái mũi.

“... Miếng chocolate sẽ bị biến đổi đấy.” Thịnh Thừa Quang tốt bụng nhắc nhở.

Nhưng mà cô không muốn bỏ ra, nhất quyết muốn như thế, vì vậy không tiếc ôm lấy eo anh cọt cọt tới cọt lui làm nũng, quả thực cũng làm người ta nhanh muốn điên rồi. Thịnh Thừa Quang rất bất đắc dĩ: nướng cái bánh thôi mà cô cũng hào hứng như vậy? Thật ngốc chết mất!

Nhưng mà cô gái nhỏ nhào vào trong lòng anh, vì mới vừa tắm rửa qua, thân thể nhỏ bé mềm mại hương thơm, cọt làm nhiệt hỏa anh bốc lên. Mùi thơm bánh nướng dần dần lan tỏa ra, trong không khí đều là mùi thơm êm dịu, giống như mùi thơm của người trong ngực, Thịnh Thừa Quang không nhịn được bế cô lên bồn rửa, anh càng hôn càng không lùi lại được, nhưng trong lòng Tử Thời chỉ nhớ đến bánh bích quy trong lò nướng, cùng anh quân quýt một chút, sau đó liền đẩy anh, Thịnh Thừa Quang bị đẩy lại càng muốn thêm, một tay nắm lấy hai cổ tay cô, kéo vòng ra phía sau lưng cô, Tử Thời “Ừm” một tiếng buộc phải ưỡn ngực, một tay khác của anh liền xoa nhẹ đi lên...

Lò nướng vang lên tiếng “Tích Tích” một tiếng hết thời gian đếm ngược, người bị đặt lên bồn rửa bị làm cho đầu óc choáng váng nghe được, lại đang mong đợi bánh sao và trăng, cô cái khó ló cái khôn lùi người về phía sau, tay níu vào cổ áo sơ mi đang bị anh mở rộng, lui đến bên tường, dán vào tường tránh anh.

Cô cố gắng phía trên không để ý phía dưới, chỉ biết níu lấy áo sơ mi che đi cảnh xuân trên ngực, quên rằng phía dưới váy đã bị anh vén đến ngang hông, hai chân trắng sáng như tuyết lê, quần lót nhỏ màu hồng điểm từng quả mâm

xôi phía trên, giữa hai chân màu sắc quả mâm xôi đã khác so với nơi khác... ánh mắt Thịnh Thừa Quang còn thực sự nhìn, Tử Thời vội vàng lấy hai tay đè xuống váy, co đầu gối lại thành một cục.

Thịnh Thừa Quang không nhìn dáng vẻ thẹn thùng rồi lại kiên quyết của cô, trong lòng cười nghiêng ngả, bắt đắ dĩ xoay mặt đi hít sâu mấy cái, tránh qua đi đến bên lò nướng.

Mẻ bánh bích quy uốn khúc đầu tiên ra lò!

Bánh mới ra nên rất nóng, Thịnh Thừa Quang lấy một miếng, Tử Thời do nóng nên không cầm lên được, đứng ở bên cạnh nhìn anh nhai kĩ nuốt chậm từng miếng từng miếng, cô vội muốn chết: “Cho em ăn một miếng!”

Thịnh Thừa Quang đem gần nửa phần dư còn lại bỏ vào trong miệng mình, để ngón tay trên miệng liếm vụn bánh, thong thả ung dung nói với cô: “Em tự lấy, anh chưa rửa tay.”

Mới đầu Tử Thời không có hiểu, theo ánh mắt của anh cúi đầu xuống xem bắp đùi của mình, nhớ tới mới vừa rồi ngón tay của anh đưa vào nơi đó... Trong nháy mắt mặt cô nóng đến mức có thể nướng được cả bánh, đỏ mặt nhảy từ trên bồn rửa xuống, Thịnh Thừa Quang gấp giọng nói: “Cẩn thận một chút!”, vội vàng đưa tay đỡ cô, buồn cười...

Để dành cô, lại đảm bảo sẽ không trêu chọc cô nữa, Tử Thời mới nằm trong ngực anh xấu hổ ăn bánh nướng. Cô ăn một miếng hình ngôi sao, Thịnh Thừa Quang hỏi: “Ăn ngon không?”

Tử Thời cắn một cánh của ngôi sao, cầm trong tay nhìn vui vẻ, nói: “Ăn ngon lắm, nhưng mà quá ngọt!”

“Mới vừa rồi là ai nói bánh ngọt không đường ăn không ngon vậy?!”

“Bà nội Diệp nói mà!” Tử Thời nháy mắt, thế nào? Có cái gì không đúng sao?

“...” Thịnh Thừa Quang hít một hơi, hô hấp chậm lại, sau đó mới nói: “Những thứ này anh làm cho Tề Quang ăn, cậu ấy rất thích ăn ngọt.”

Thực sự thì Tề Quang cũng chả biết anh của cậu còn có thể nướng bánh, chứ đừng nói tới bánh bích quy, riêng chuyện com tự mình làm Tề Quang cũng chưa từng được ăn ấy chứ.

Nhưng Tử Thời thì không biết nha, còn tưởng là làm cho Tề Quang thật, cô hào hứng tìm hai cái bình thủy tinh ra ngoài, rửa sạch sẽ rồi hong khô, một bình bỏ sao một bình bỏ trắng. Hình con gấu thì hai con mắt cùng cái mũi biến thành ba mảnh đen khịt, Thịnh Thừa Quang định vứt bỏ, cô lén lút bỏ vào trong túi đồ ăn vặt bịt kín giấu đi.

Tử Thời tìm một dây tơ màu xanh dương một dây màu lam, chia ra cột vào trên bình thành cái nơ hình con bướm xinh đẹp, sau đó bỏ vào trong một cái túi, chuẩn bị đưa đi cho Tề Quang.

Cô ngâm nga bài hát sau đó thay giày, đang chuẩn bị ra ngoài thì chuông cửa vang lên.

Tử Thời vừa nhìn thì thấy Tạ Gia Vân! Cô vội vã mở cửa cho cô ấy đi vào.

Tạ Gia Vân xuất hiện luôn ỷ vào một nhóm người đông đúc: một trợ lý cuộc sống, một trợ lý công việc, hai hộ vệ áo đen, đi theo phía sau cùng còn có bốn cô gái mặc đồng phục xinh đẹp.

Một đám người cứ thế tràn vào trong nhà, Tử Thời đứng dán vào bức tường trước cửa, không biết làm sao.

Chương 24

Tạ Gia Vân đi sau hai hộ vệ áo đen, giày cao gót “cốc, cốc, cốc” đi vào, cô hoàn toàn không có ý định dừng trước cửa thay giày, trực tiếp dẫm lên sàn nhà vào phòng khách.

Cô vừa vào nhà, trợ lý của cô nhón chân lên nhẹ nhàng cởi áo khoác ngoài màu đen trên vai cô xuống. Tạ Gia Vân mặc bên trong một cái váy màu hồng, chất liệu hơi dày với những họa tiết hoa rất xinh đẹp nhưng lại không khoa trương, thể hiện đường cong của ngực cùng với eo vô cùng tốt.

Tử Thời hăm mộ nhìn cô, thấy Tạ Gia Vân đi giày cao gót màu đỏ không chút lưu tình bước lên tấm thảm lông cừu màu trắng trước ghế sofa, trong lòng thầm nghĩ: À, thì ra là váy hoa kia cũng phải chọn giày cao gót này cho cân xứng, thật xinh đẹp!

Tạ Gia Vân ngồi xuống trên sofa, ngón tay thon đeo nhẫn trứng bò câu Hồng Bảo Thạch đuổi một cái, thư kí đứng một bên lập tức đưa ra một quyển lật tài liệu.

Chỉ thấy ánh mắt Tạ Gia Vân quét qua tờ thứ nhất liền nhíu lông mày, chuyển qua nhìn sang tờ thứ hai, cô bật cười một tiếng.

“Cô, tới đây.” Cô hướng tới cô gái đang đứng bên tường gọi.

Tử Thời có chút chần chừ, Tạ Gia Vân không nhịn được liếc mắt, hai hộ vệ lập tức tiến lên thực hiện động tác mời, Tử Thời không thể làm gì khác đành ngẩn ngơ đi tới, căng thẳng đứng trước mặt Tạ Gia Vân.

Lúc này Tạ Gia Vân rất cẩn thận nhìn cô một cái, mặt mày miễn cưỡng cũng coi như tạm được.

Cô lại cúi đầu nhìn tài liệu trong tay, âm thanh nhàn nhạt nói: “Chiều cao một mét sáu lăm, cân nặng 46,5kg, cô chỉ 1m65?”

Đợt kiểm tra sức khỏe lần trước có đo qua chiều cao, Tử Thời vội vàng trung thực gật đầu.

“Sao mà thấp như vậy.” Tạ đại tiểu thư thân cao một mét sáu mươi bảy, nặng 49kg lạnh nhạt nói.

Tử Thời cúi đầu nhìn lại bản thân mình, xong nhìn Tạ Gia Vân từ cái eo nhỏ tinh tế đi dần lên cặp ngực đầy đà đội lên... Tử Thời đỏ mặt.

Tạ Gia Vân cầm hai tờ giấy rất mỏng lật qua lật lại, sau đó khép lại tiện tay ném qua một bên, thờ dài, không dám tin hỏi: “Cô mới chỉ học qua ba tháng của năm thứ hai?”

Trong lòng Tạ Gia Vân lúc này đã muốn móc con mắt của Diệp Kỳ Viễn ra ném vào trong bồn cầu.

“Cái đó...” ruột cuộc Tử Thời lấy dũng khí để nói.

Tạ Gia Vân ghét những người yếu đuối, thấy Tử Thời muốn phản bác trở lại thì tinh thần rung lên: “Cái gì? Nói?”

Tử Thời rất ngại ngùng nhưng mà ngón tay vẫn chỉ vào cái tập tài liệu kia, đề nghị: “Có thể cho em nhìn một chút được không?”

Trong đó là tài liệu viết về cô! Không biết viết những gì?!

Là gì đây? Giả vờ ngây thơ? Muốn chơi trội? Tạ Gia Vân khẽ nhíu mày, xem ra cũng chẳng phải người hiền lành gì, muốn diễn trò Tiểu Bạch thỏ với cô đây?

Tốt lắm! Cô nhất định tận hết trách nhiệm diễn một lần vai nữ phụ ác độc!

Đôi mắt đẹp của Tạ Gia Vân nổi lên ý lạnh, lấy tài liệu ném cho phụ tá, cô vỗ tay phát ra tiếng, hai cô gái mặc đồng phục lập tức mở cái vali bên tay, lấy ra từ bên trong cái máy ảnh, thước cuộn với giấy bút, bắt đầu đo đạc và chụp hình trong phòng khách.

Việc này Tử Thời không biết là có ý gì, chỉ nghe Tạ Gia Vân đứng tại chỗ ngân nga: “Hai gian phòng này thông với nhau đi, như vậy sẽ lấy được nhiều ánh sáng hơn. Gian phòng này cũng làm hai thành một luôn, phòng còn lại bố trí thành phòng cho trẻ con. Thiết kế phòng để quần áo của ta và Thừa Quang tách ra, phòng bếp không cần nhiều tủ như vậy, nhìn phiền phức. Đổi một kiểu thông thoáng hơn, dù sao thì cũng không ai nấu cơm.”

Cô ra dáng như chủ nhân sắp vào ở, trong lòng Tử Thời cuộn lại, ra sức tự nhủ: không được, là mình không đúng, cô ấy mới đúng.

Công việc đo đạc hoàn tất, có một gian phòng khóa cửa, một cô gái mặc đồng phục trở lại nhẹ giọng báo cáo, Tử Thời nghe được, cố gắng nặn ra nụ cười, áy náy cùng thân thiện nói: “Gian phòng đó vẫn không có ai dùng cả, chìa khóa em cũng không biết để đâu... Nếu không chị hỏi Thịnh Thừa Quang một chút xem sao.”

Tạ Gia Vân nghĩ: haha người này vẫn kiên trì giả vờ đáng vẻ yếu ớt với mình đến cùng sao?!

Cô vừa cầm điện thoại lên vừa vung ngón tay ra dấu, một hộ vệ đi tới, nhắc chân hướng về phía gian phòng khóa cửa kia đập một phát.

Phòng nhỏ này của Thịnh Thừa Quang phần lớn lắp đặt các vật dụng lúc cha mẹ anh kết hôn, niên đại đồ đạc dùng vô cùng bền chắc, cái khóa kia cũng thế, mặc dù hộ vệ cường tráng khỏe mạnh lực chân kinh người, nhất thời cũng đập không ra, chẳng qua tiếng vang thì kinh thiên động địa, Tử Thời lần đầu tiên trải qua trường hợp dữ dội như thế, gần như không chịu được muốn lấy hai tay ôm đầu ngồi xuống.

“Alo? Thừa Quang, em hiện tại ở trong nhà anh nha.” Tạ Gia Vân nghe điện thoại, giọng điệu dịu dàng như giữa những người yêu nhau mà nói: “Em tới ước lượng phòng cưới nhỏ của chúng ta, trang hoàng vật dụng theo phong cách mà em thích, cô nhóc của anh à? Tốt lắm, đâu rồi, em đang bắt nạt đây, lúc này sợ quá đã khóc.”

Âm thanh đập cửa quá lớn, âm thanh của Thịnh Thừa Quang bên kia đầu điện thoại thì Tử Thời một chút cũng không nghe được, không biết anh nói cái gì, Tạ Gia Vân liền cười một tiếng, trực tiếp đưa điện thoại ngắt.

Cúp điện thoại xong thoát nhìn tâm tình của Tạ Gia Vân trở nên rất tốt, cười dài một lúc vung tay lên, hai cô gái mặc đồng phục khác nâng tới một bộ áo cưới, Tử Thời kinh ngạc cùng nghi ngờ nhìn bộ áo cưới màu trắng, Tạ Gia Vân nhìn cô, giọng nói ôn hòa hỏi: “Thấy đẹp không? Cho cô mặc nhé?”

Âm thanh đập cửa thô bạo, áo cưới trắng tinh lộng lẫy trước mắt, Tử Thời dùng toàn bộ dũng khí của một cô gái mười tám tuổi, vẫn nhịn không được khóc lên.

Cô vừa chảy nước mắt vừa lắc đầu.

Tạ Gia Vân không để ý chút nào tới việc cô cự tuyệt, ánh mắt liếc qua, phụ tá của cô cùng hai cô gái mặc đồng phục đi về phía Tử Thời...

Thịnh Thừa Quang cho người mua lại trang web nhỏ với giá thấp, mượn cái vỏ của trang web này lấy bản quyền, mua lại, sau đó thêm chút vỏ bọc, rồi kéo đầu tư từ nước ngoài tới nói rằng hợp đồng mấy triệu, thật ra thì tùy tiện lấy về một số tiền lớn. Chuyện tiền sinh tiền như thế này, anh nhắm mắt cũng làm rất tốt.

Anh đưa cái hợp đồng nhiều lợi nhuận này thông qua Thiên Thần cho Tạ Gia Vân, làm Tạ Gia Vân không hỏi qua chuyện thù lao của Tử Thời, giữa anh và Tạ Gia Vân luôn có sự hợp tác vui vẻ.

Nhưng kí hợp đồng bổ sung cùng với Thiên Thần cả thảy là ba lần, mỗi lần ngay tại hiện trường đều phải tạm thời ngừng kí do anh giữa chừng có chuyện phải rời đi, công ty hoạt hình Thiên Thần mặc dù lệ thuộc vào tập đoàn Trường Nhạc, nhưng vẫn là công ty hoạt động xuất sắc, với lần này lão tổng của Thiên Thần rất bất mãn.

Nhưng mà bây giờ, Thịnh Thừa Quang hoàn toàn không để ý tới việc ai sẽ mất hứng.

Chạy như bay trên đường trở về, anh gọi điện cho Diệp Kỳ Viễn. Hiển nhiên Diệp Kỳ Viễn cũng biết số điện thoại của anh, bắt máy nhận, ngay cả chào hỏi cũng không: “Có việc gì?”

“Cậu với Tạ Gia Vân như thế nào?”

Diệp Kỳ Viễn mất bình tĩnh: “Mắc mớ gì tới anh?! Quan tâm chính mình đi!”

“Con mẹ nó, ruột cuộc anh cùng Tạ Gia Vân như thế nào?” Thịnh Thừa Quang giận dữ rống lên.

Diệp Kỳ Viễn nghe giọng điệu này của anh biết chắc chắn đã xảy ra chuyện, vội vàng nghiêm túc hỏi anh: “Sao thế? Cô ấy đi tìm Tử Thời?!”

“Bây giờ cô ấy đang nổi điên chỗ tôi, Tử Thời ở nhà một mình, tôi đang về, anh cũng lập tức tới đi.” Thịnh Thừa Quang nói xong liền quăng điện thoại.

Anh gọi cho Diệp Kỳ Viễn là có lí do, thứ nhất anh vẫn còn lý trí, anh biết Tạ Gia Vân say không phải do rượu (nguyên văn: túy ông chỉ ý bắt tẩu, nghĩ là Tạ Gia Vân nổi điên không phải do Tử Thời) mà chắc chắn là do Diệp Kỳ Viễn, thứ hai là vì mới vừa rồi trong điện thoại anh nghe được tiếng động trong nhà, thực sự thì Tạ Gia Vân không dọa cô, nếu không lời nói sẽ... Thịnh Thừa Quang bước từ trong thang máy ra, sải bước hướng về nhà mình, cửa lớn đóng, anh đẩy cửa đi vào, mím môi rất chặt.

Tạ Gia Vân ngồi trên ghế sa lon trong phòng khách, sắc mặt sáng ngời, phong thái đứng trên vạn người, đứng bên cạnh cô là thư kí và hộ vệ, bày trận sẵn sàng đón quân địch.

Thấy Thịnh Thừa Quang vào cửa, Tạ Gia Vân ngẩng đầu cười dịu dàng một tiếng, thoải mái nói chuyện phiếm: “Thừa Quang, anh nói tường trong phòng trẻ con sơn màu gì thì tốt? Em thích màu vàng nhạt, nhưng mà theo như bé trai nói thì màu xanh dương nhạt được hơn?”

Thịnh Thừa Quang nhìn lướt bên trong phòng, không thấy người, câu: “Em thích là tốt rồi” thế nào cũng không nói ra được.

“Cô ấy đâu?” anh hỏi, âm thanh lạnh lùng làm Tạ Gia Vân cũng nổi da gà.

Tạ Gia Vân lén hít sâu một hơi, sắc mặt tự nhiên cười với anh một tiếng, vỗ tay một cái.

Cửa chính phòng ngủ theo tiếng vỗ tay của cô mở ra từ bên trong, người trong đó bước ra, khóe mắt Thịnh Thừa Quang giật giật, quay đầu nhìn lại, áo cưới màu trắng, đuôi cá kéo thật dài dưới đất, trên váy lụa trắng điểm từng đóa từng đóa hoa hồng, nhụy hoa sáng lấp lánh ánh kim cương... Là bầu trời đêm tối đầy ánh sao, là những đám mây trắng tinh trong bầu trời quang đãng.

Thật đẹp... Khó trách con người luôn lựa chọn tuổi kết hôn kỹ càng, cái váy mỹ lệ như vậy thánh thiện như vậy quả thực nên mặc lúc còn là một cô gái xinh đẹp.

Trực giác Thịnh Thừa Quang cũng biết đây là cô ấy, nhưng mà vẫn có chút giật mình, ánh mắt dừng một chút mới dời lên trên, sau đó vẽ dịu dàng trên mặt anh gần như biến mất, cô ấy khóc rồi, mắt đỏ như vậy.

Vừa rồi lúc không có anh, cô khóc vì sợ.

Thịnh Thừa Quang quay đầu nhìn về phía Tạ Gia Vân, ánh mắt lạnh như băng, ngay cả giả bộ cũng chẳng muốn làm.

Tạ Gia Vân cũng nhìn anh, cười càng mềm mại hơn, “Rất đẹp đúng không? Đây là nhà thiết kế làm lần đầu cho em, em cố ý mang tới cho anh nhìn đấy! Anh hài lòng không?”

“Tạ Gia Vân, dứt ngay lập tức.” Thịnh Thừa Quang một chữ cũng không muốn nhiều lời với cô.

“Sao vậy? Chẳng lẽ không phải anh thích thiết kế này sao?” Tạ Gia Vân đứng dậy đi tới, vòng quanh Tử Thời đang mặc áo cưới một vòng, giống như là xem quần áo trên người người mẫu, còn giao cho trợ lý của mình phải ghi nhớ kĩ: “Chỗ này hơi rộng... Ngực mở lại cho xuống thấp một chút.”

Nhưng cô vừa đi được nửa vòng, liền bị Thịnh Thừa Quang bắt lấy cánh tay, đẩy ra ngoài cửa.

Hai hộ vệ của Tạ Gia Vân lập tức chạy tới bảo vệ, Thịnh Thừa Quang đang hỏa không có chỗ phát, bỏ tay khỏi người cô lập tức xoay người nghênh đón.

Lúc anh ở Mỹ đã nhiều năm luyện tập quyền anh, hộ vệ cũng biết anh là ai nên không dám dùng toàn bộ sức đánh nhau thật với anh, nhất thời một chọi hai nhìn qua cũng không phân cao thấp, bàn ghế trong phòng khách đảo lộn lật đổ, binh binh bộp bộp náo nhiệt vô cùng.

Tử Thời xem không biết anh xuống tay cũng có nhẹ có nặng, cô chỉ thấy hai người đánh Thịnh Thừa Quang một cái, cô không chịu nổi như vậy, đầu cứng lại vang lên tiếng “Ong ong”, liền mạng kêu một tiếng nhào qua.

Hai hộ vệ kia đã sớm lệ rơi đầy mặt, ruột cuộc thấy có người tới thì lỏng tay hít một hơi sâu, vội vàng thu tay lại lùi về phía sau, còn Thịnh Thừa Quang dang tay đón người nhào tới, cũng dừng lại.

Cô dám lao vào ba người đàn ông đang quyền cước lẫn lộn, rồi lại bị dọa sợ khóc mãi, toàn thân run rẩy trong ngực anh, Thịnh Thừa Quang ôm cô, cảm thấy chính bản thân mình tim cũng đang run, tâm tình của anh vào lúc này quả thật muốn giết người!

Nhưng cô đã bị dọa sợ không nhẹ, Thịnh Thừa Quang cắn răng nhẫn nại, bế cô đến bên sofa đặt xuống, sau đó gương mặt hung ác đuổi Tạ Gia Vân dứt đi.

Lúc này vừa vặn Diệp Kỳ Viễn chạy tới, anh đẩy cửa đi vào, thấy Tạ Gia Vân bị Thịnh Thừa Quang đẩy té ra ngoài cửa, anh tiến lên một bước tiếp được Tạ Gia Vân, sau lưng đổ mồ hôi lạnh, giận tím mặt: “Con mẹ nó Thịnh Thừa Quang đầu óc cậu bị hỏng à! Phụ nữ cũng động thủ?!”

Thịnh Thừa Quang cười lạnh, “Cô ấy đối với tôi mà nói thì không phải phụ nữ, cậu cảm thấy phải, thì cậu mang cô ấy theo cút ngay lập tức.”

Diệp Kỳ Viễn nâng khuôn mặt của người trong lòng nhìn thật kỹ, xác định cô không bị thương, ôm cô để bên cạnh, “Ba ba” hai tiếng lời đứt cục áo tiện tay ném xuống, vừa xắn tay áo vừa hướng tới Thịnh Thừa Quang.